59e jaargang. — N° 60. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 29 Juli 1911.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée**, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten **franco** gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

Twee maal per week, **4** fr. per jaar.
Een maal » **3** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : **15** centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : **1** frank den drukregel.

TWEEDE BLAD

Onzijdigheid is onmogelijk.

Kardinaal Mercier heeft in zijnen herderlijken brief van 21 November 1910, eene ontegensprekelijke bewijsvoering, die ten klaarste toont dat de onzijdige onderwijzer eene onmogelijkheid is.

Ziehier in andere woorden hoe de Kardinaal redeneert :

« Ik veronderstel, zegt hij, dat de onderwijzer een *verstandig* en een *rechtzinnig* mensch is. Het tegenovergestelde ware immers ongegrond en beleedigend voor den onderwijzer.

» Welnu, kan een verstandig man eene leering aanleeren zonder ze te beoordeelen, zonder ten minste in zijn binnenste te zeggen : die leering is waar of ze is valsch ?

» Neen, want anders ware hij niet verstandig.

» En indien hij nu *rechtzinnig* is, kan hij dan anders dan door woorden, gebaren en houding, aan zijne leerlingen zijne meening mededeelen ?

» Neen, want anders ware hij niet rechtzinnig. Ten andere, men kan wel een tijdje veinzen en schijnheilig zijn, maar dat duurt niet lang.

Welnu, kunt gij wel een verstandig onderwijzer uitdenken die niets denkt over God, over Jesus-Christus, de Kerk en het Evangelie ?

» Ofwel, neemt hij het allemaal aan, ofwel verwerpt hij dat, 't kan niet anders.

» En is het mogelijk aan eenen onderwijzer van nooit van die dingen te spreken, of er nooit iets over te pas brengen voor of tegen ? — Neen, dat is niet mogelijk, want dan ware de onderwijzer een eenvoudig spreekmachien.

» En onzijdig zijn dat beteekend toch wel niet goedkeuren en niet afkeuren, noch voor noch tegen spreken.

» En omdat het onmogelijk is een onderwijs te geven waar nooit aan den Godsdienst geraakt wordt of aan de zedenleer, waar nooit daarover of daartegen zou gesproken worden, daarom ook is onzijdig onderwijs eene onmogelijkheid !

» En als onze tegenstrevers beweren dat de onderwijzers kunnen onzijdig zijn, dan doen ze hun eene groote oneer aan, want dat beweren is veronderstellen dat de onderwijzers geen verstandige menschen zijn ofwel dat ze valschaards zijn.

» 't Is schande aldus de onderwijzers te bestempelen, zij, die als opvoeders onzer kinderen, onze achting verdienen. »

Is dat niet klaar en goed geredeneerd, lezers ?

Ten andere, er zijn bewijzen genoeg dat die redeneering juist is.

In vele scholen van Henegouwen, bij voorbeeld, waar de liberalen en socialisten beweren onzijdig onderwijs te vinden, wordt de jeugd effenaf vergoddeloosd en verdierlijkt. En dat alléén beoogen onze tegenstrevers : de kinderen van God en van de Kerk aftrekken. En daarom tierden ze zoo hevig tegen de schoone nieuwe schoolwet ; zij willen ons vrij onderwijs vernietigen en doen gelijk in Frankrijk.

En wat in dit geuzenspel allermeest aardig schijnt, *'t is dat er nog veel liberalen zijn, zoogezegde gematigde liberalen, die nog kristen mensch willen zijn, nog naar de kerk gaan, en toch aan dat duivelsche werk van vergoddeloozing hunne goedkeuring geven.*

Ze doen meest zoo, omdat ze niet anders durven, omdat ze in de partij ingelijfd zijn. Droeve reden !

In alle geval, ze dragen eene schrikkelijke verantwoordelijheid, en voor God die hen zal oordeelen, en voor de ziel onzer kinderen, die ze helpen bederven.

Loontje komt eens om zijn boontje.

Het proefstuk van den detectieve.

De regulateur in de kamer van den inspecteur van policie wees half een, toen de lang te vergeels door zijne echtgenoote verwachte, anders zoo solide en stipte beambte, binnentrad.

— Maar mijn lieve man, waar hebt ge toch zoo lang gezeten ? Met deze half angstige, half verwijtende vraag werd hij door mevr. Munch ontvangen.

Een veelbeteekenend glimlachje verhelderde het gelaat van den inspecteur.

— Dat kunt ge niet raden, Charlotte... ik kom juist van een dietstal met inbraak.

— O, is het dat, en zijt ge den inbreker op 't spoor ?

— Neen kind — het betreft hier niet een inbraak, die een ander heeft gepleegd — ik zelf ben de inbreker.

Ontevreden draaide mevrouw zich om.

— Praat toch niet zoo'n onzin, man.

— Neen, werkelijk, het is waar, zegde hij bedaard, terwijl hij ging zitten. Ik heb bij Wolf ingebroken en een cassette met 15.000 mark gestolen. Daar is ze

Hij haalde een tamelijk groot, in gazettenpapier gewikkeld pak van onder zijnen mantel te voorschijn.

— Ziedaar... pak aan... verberg ze in de linnenkast... niemand mag ze zien, want er mag geen verdenking op ons vallen.

Mevrouw Münch keek hem strak aan ; ze meende niet goed gehoord te hebben.

— Rudolf, zeg mij de waarheid, ge maakt mij bang. Ge zoudt inbreken en dat nog wel bij de Wolf's onze beste vrienden ?

— Wel, daar gaat het immers het gemakkelijkst.

De inspecteur lachte.

— Kunt ge een geheim bewaren ?

— Nu, ik dacht dat ge dat wel wist !

— Welnu, luister dan. Wij zoeken een nieuwen detectieve, maar zouden gaarne voorkomen dat we weer zoo'n ongeschikt mensch krijgen als de vorige, die de politie overal geblameerd heeft. Nu heeft zich bij mij een zekere Helldorf aangemeld, die een voortreffelijken indruk maakt en alle eigenschappen schijnt te bezitten, welke voor zijn vak noodig zijn. Maar eer ik hem aanstel wil ik zijn scherpzinnigheid op de proef stellen. Daarom was ik vandaag bij kooptman Wolf en heb met zijn toestemming — de overige leden van het gezin mogen er niets van weten — in zijn kantoor diefstal met braak gepleegd. Ik heb — alles in zijn tegenwoordigheid — uit zijn schrijftafel deze cassette gestolen, waarin zich naar het heet, 15.000 mark in goud en papier hebben bevonden, het bedrag — alweer naar het heet — van een juist uitbetaalde hypotheek.

Ik heb mij van alle listen van gerafineerde inbrekers bediend, ben door een toevallig geopend venster binnengedrongen heb met een looper de lade geopend en ben heimelijk door het geopend venster en den tuin weer ontvlucht. De regen van dezen avond heeft mijn sporen weer uitgewischt. Nu wil ik morgen den solicitant de opdracht geven dat hij als proefstuk 't spoor van den inbreker moet zoeken en de cassette weer terecht brengen. Ik wil eens zien hoe hij zich van die opdracht kwijt. Daarvan zal het afhangen of hij al dan niet benoemd wordt.

Nu lachte mevrouw Münch uit volle borst en lachende begaven de echtgenooten zich ter ruste.

* * *

Vol verwachting stond Karel Helldorf den volgenden morgen bij den inspecteur.

— Gij hebt mij de boodschap gezon den dat ik dadelijk bij u moest komen, M. de inspecteur, mag ik hopen dat...

Inspecteur Münch schudde het hoofd.

— Zoover zijn we nog niet, M. Helldorf Gij bevalt ons wel — maar we moeten eerst nog beter over uw capaciteiten kunnen oordeelen. Daarvoor is er nu onverwachts gelegenheid. Daarom liet ik u roepen. Er is namelijk dezen nacht een zeer gerafineerde inbraak gepleegd.

— Ha.

— Bij koopman Wolf in de Südstrasse; gij kent de firma zeker wel ?

— Bij name wel.

— De onbekende dief is door een openstaand venster binnengedrongen, heeft met een looper of valschen sleutel de schrijftafel opengemaakt en daaruit een cassette ontvreemd, waarin zich juist 15.000 mark bevonden, welke M. Wolf eenige uren vroeger als aflossing van een hypotheek uitbetaald had gekregen. Daarna is de misdadiger door het venster en den tuin ontvlucht. Ik ben er al geweest. Sporen zijn er niet te vinden. De ellendige regen van dezen nacht heeft ze alle weggespoeld. Ik wil u dit zaakje als proefstuk opdragen.

De oogen van den detectieve begonnen te schitteren.

— Vriendelijk dank M. de inspecteur ik zal mijn u terste best doen om den dief te vinden.

— Doe dat — gij werkt voor u zelven. Als het u gelukt licht in deze zaak te brengen zijt ge zeker van de betrekking. Maar behandel haar in 't geheim, — niemand mag er wat van gewaar worden, omdat het crediet van Wolf niet geschokt worde. Begrepen ?

— Ik zal nauwkeurig overeenkomstig uw onderrichtingen handelen, M. de inspecteur, antwoordde Helldorf, eene jonge man van ongeveer vijf-en-twintig jaar.

Welnu, goed dan, hier is het proces-verbaal dat ik heb opgemaakt. Bestudeer het zorgvuldig en ga dan het tooneel van de daad eens in oogenschouw nemen. Maar houdt niemand aan zonder er mij vooraf van te verwittigen en... ga bij alles heel voorzichtig te werk ! Gij zijt nog niet in dienst... wilt ge een snuifje ?

Mijnheer de inspecteur, een hartstochtelijk gebruiker van snuif, presenteerde den jongen man joviaal zijn doos. Helldorf had van niets zulk een sterken afkeer als van snuittabak — maar hij wist hoe gevoelig sommige menschen dik wijls ten opzichte van zulke kleine gewoonten zijn en dat van kleinigheden soms de gewichtigste momenten van onze toekomst afhangen, — daarom bedacht hij zich niet lang, nam eene flinke hoeveelheid uit de doos, deed alsof hij ze opsnoof, en liet de tabak ongemerkt daarna in zijn vestzakje glijden. Van dezelfde list maakte hij andermaal gebruik, toen de inspecteur hem op het oogenblik dat hij het bureel wilde verlaten, de onvermijdelijke doos nogmaals aanbood. Met koortsachtigen ijver begaf hij zich aan het werk.

* * *

Den volgenden morgen om 10 uur verscheen de detectieve opnieuw voor den inspecteur.

— Wel, mijnheer Helldorf, reeds iets gevonden ?

— Ja, mijnheer de inspecteur, zei de jonge man meesmuilend : Hier is de cassette ; de dief heeft ze nog niet eens open gemaakt !

De inspecteur sprong verschrikt van zijn stoel op.

— Wat... gij... gij zoudt... werkelijk, dat is de cassette... alle drommels, hoe hebt ge die gekregen en waar vandaan ?

— Ik heb ze uit het huis van den inbreker gehaald, mijnheer de inspecteur, en wilde u verzoeken deze dadelijk in hechtenis te laten nemen.

— Hm... ja... wie is het dan ?

— Mijnheer Münch, inspecteur van politie, antwoordde Helldorf met een listigen lach.

— Mijnheer... maar dat is immers haast tooverij... en dat in dien korten tijd... hoe hebt ge dat toch eigenlijk gedaan ? De zaak was toch zoo slim overlegd.

De detectieve knikte met een guitig kuipoogje en zegde :

— Zeer slim inderdaad... en ik had zeker wel maanden lang tevergeefs den dief kunnen zoeken, als er niet...

— Als er niet, wat ?

— De snuiftabak was geweest.

— Wat ? De snuiftabak ?

— Ja, mijnheer de inspecteur. Nadat ik te vergeefs naar sporen had gezocht, nam ik nog eenmaal alles nauwkeurig op ; toen ontdekte ik in de schuif, waarin de cassette was geweest, tusschen papier en brieven eenige kruimeltjes snuiftabak. Nu was 't of mij de oogen plotseling opengingen. Aha, dacht ik, het zonderlinge toeval dat er juist een inbraak wordt gepleegd in den tijd dat men een proefstuk mogelijk wenscht te maken, de aanbevolen geheimhouding, de voorzichtigheid bij het beschuldigen en aanhouden, zonderling ! Ik wou inlichtingen en vernam dat mijnheer de inspecteur een goed vriend was van M. Wolf is ; nu onderzocht ik met een vergrootglas de gevonden snuiftabak en vergeleek ze met die welke ik in mijn zak had. — Helldorf vertelde hoe die er was gekomen, — en bevond dat de beide soorten geheel met elkander overeeestemden. En nu wist ik wie de dief was.

— Ja, ja zegde de inspecteur lachend, maar hoe zijt gij in het bezit van de cassette gekomen ?

— Heel eenvoudig. Ik zooeven naar het policiebureel en zegde tegen eenen agent dat gij hem liet verzoeken dadelijk naar vwe woning te gaan en uwe vrouw te vragen of ze hem de bewuste cassette wilde meegeven, omdat de zaak afgedaan was. Hij bracht ze ook werkelijk mee en daar is.

— Mijnheer, dat was een meesterlijke zet en de zaak is daarmee werkelijk afgedaan, riep de inspecteur, die schudde van lachen. Ziedaar mijne hand, gij zijt aangesteld, maar mijn vrouw heeft gelijk, uit dat verwenschte snuiven, zegde ze altijd, komt niets goeds voort. Ik zal in 't vervolg bij zulke gevallen de doos maar thuis laten.

De buitenwerken in Juli.

Juli is de maand der buitenwerken. Iedereen zal bezig zijn met den oogst en al de vervoermiddelen, waarvan men kan gebruik maken, zullen gebezigd worden.

Deze werken moeten gauw voltooid zijn en men za lang ervoren nazien of men over genoeg werkvolk beschikt en of al de gebezigde werktuigen in goeden staat zijn : enkele maaimachienen en andere, bindmachienen, enz. : dil hangt af van de gevallen.

Men zal gauw aan 't werk gaan om alle verlies, door uitkorreling veroorzaakt, te beletten. Het beste oogenblik om het koren, de haver en de gerst in te oogsten, zal zijn als het korrel zoo hard is, dat men het met den vinger niet kan pletten. Zoo zal men de verliezen, door uitkorreling veroorzaakt, zeer verminderen.

Zoodra den oogst gedaan is, zal men moeten omgraven om het onkruid uit te roeien. In vele omstreken, na de graangewassen, zal men eene tusschenteelt beginnen. De raap kan men na de rogge zaaien ; daar zij moeilijk te winnen is en daar zij rap groeit, zal men per hectaar, voor het omgraven, 300 kil. superphosphaas, 150 kil. potaschloruur en 100 kil. ammoniakzout geven. Als het land omgegraven is, zal men mestwater of 175 kil. sodanitraat geven.

In lichte en versche grond, zal men 20 kil. spurrie per hectaar zaaien. Als mest, kan men met omploegen 400 kil. metaalschuim en 400 kil. kainiet gebruiken. Op den grond zelve zal men 100 kilo ammoniakzout strooien.

In de goede gronden, kan men zeer goed eene partij roode klaver zaaien, hetgeen in de volgende lente het eerste groen fourragie zal uitmaken. Als mest : per hectaar 300 kil. superphosphaat, 200 kil. potaschchloruur en 75 kil. ammoniakzuur. Dit laatste mest zal de eerste groei vergemakkelijken.

Per hectaar zal men 30 kilos nieuwe zaden gebruiken en men zal 15 à 20 kilos rogge zaaien, dat als leidstok voor de klaver zal dienen.

Na de graangewassen, kan men ook witte mostaard zaaien, dat zeer gauw groeit en dat men als fourragie of groen mest kan bezigen.

De jonge beeten, die na graangewassen gezaaid zijn geworden, zullen geploegd en schoongemaakt worden. Men zal van deze gelegenheid gebruik maken om per hectaar een mengsel van 300 kil. superphosphaat, 100 kil. potaschchloruur, 75 kil. ammoniakzout en 50 kil. sodanitraat te strooien.

Jean BLOUX,
Landbouw-Ingenieur.

ALLERLEI NIEUWS

— VOOR UWE VLOEREN, eischt altijd de cementtegels merk **F** van G. Fieve & Cie, Gent. Het zijn de beste.

HET AFSTERVEN VAN EENEN KRISTEN. — Te Parijs is over eenige dagen de heer dokter Guinard vermoord door eenen zinnelooze. Het slachtoffer werd over enkele dagen plechtig begraven.

Een liberale dagbladschrijver zegt over zijn afsterven :

« De lijkplechtigheden van dokter Guinard zijn niet officieel geweest, maar Parijs heeft plechtig eenen laatsten groet gebracht aan dezen geneesheer, slachtoffer van zijn ambt.

» Dokter Guinard was een geloovige ; hij bezat het troostende gedacht dat hij zou herleven in eene kalmere wereld, waar hij degene, die hij beminde, vooralging, en welke hij overtuigd was eens weer te zien.

» Diegenen zijn gelukkig die dat Geloof bezitten en die de vereeniging der zielen verhopen in de liefde aan de andere zijde van het graf.

» Het is onbetwistbaar dat dit Geloof, op zonderlinge wijze, den moed opbeurt van deze die in donkere dagen struikelen over de graven van dezen die zij beminden. »

Ziedaar hoe iemand spreekt die niet gelooft, Men voelt dat het hem spijt dat hij het Geloof van dokter Guinard niet bezit.

Maar anderen werken en leven slechts om dat Geloof uit de harten te rukken.

— ALS GIJ LIJDT AAN PIJNEN in de lenden, dan is het bloed met fluimen overladen. Niets beter dan te gebruiken de antislijmachtige Walther pil.

—Zwakke lieden bleek van kleuren,
Neemt om u meer op te beuren,
't Beste middel wijd beroemd,
Samson-Kina wordt 't genoemd.
Samson-Kina, Zuivere Kina wijn
Jacques Neefs, Antwerpen.

— VOORTREFFELIJK KERSENSAP levert de kleine zwartroode kers. Als ze goed rijp is, is ze zeer saprijk, maar heeft toch nog veel suiker noodig. Zij wordt laat rijp en ervaren lieden laten haar zoolang aan den boom, tot zich de vrucht van den steel begint los te maken.

Deze kersen geven veel sap, daar de schil dun, het celgeweefsel en de kern klein is. Deze kersen doet men in eene flesch met zooveel goeden spiritus, dat deze er bovenstaat, en zet het geheel goed gesloten ten minste vier weken in de zon om te distilleeren. De spiritus trekt den fijnen amandelsmaak uit de kernen en dient mede voor het maken van kerseniikeur.

Het kersenvleesch wordt met een zelfde gewicht fijnen suiker in lagen in een inmaakpot of een porceleinen schotel gelegd en goed toegedekt weggezet. Na één of twee dagen en goed roeren worden de kersen op een zeef geschud. Het zonder drukken eruit geloopen sap kookt men op, schuimt het af en vult het in uitgezwavelde flesschen, die, goed gekurkt en gelakt staande, in den kelder bewaard blijven. Het kersensap dient voor het maken van soepen en sauzen. Het wordt voor deze doeleind en volgens vereischte verdund, opgekookt, met fijn meel vermengd en met een weinig witten wijn of citroensap en zout vermengd.

— GEEN GOEDE KOFFIE is er mogelijk zonder goede chicorei. De liefhebbers van eene goede tas zullen dan de Trappisten Chicorei Vincart gebruiken. Men vindt ze overal.

— *Aangifte van een sterfgeval.* — Iemand stierf aan eene ziekte die de geleerden niet wisten te noemen. Daar er besmettelijke ziekte heerschten, moesten de familieleden, bij de aangifte op de burgerlijken stand, de oorzaak van het overlijden vermelden.

Dat zij den naam der ziekte niet wisten, zette hen erg in het nauw, toen een der familieleden op de gelukkige gedachte kwam om te zeggen : « Aan naamloos lijden overleden. »

— MEN BERICHT het publiek dat de Pil van Dr Raphael, onvergelijkbaar tegen bloedarmoede, zwakheid, uitputtingen, hartkloppingen en moeijelijke maandstonden in alle apotheken tegen fr. 1.75 verkocht wordt.

— *'t Helpt niet.* — Sus : « Haast u, en brengt water, de gordijnen staan in brand ! »

Toria (kermend) : « 't Helpt niet, man, 't kan niet baten ; 't water is ook gloeiend heet » !

— LEZERS OPGEPAST. — Wanneer gij een « TOP » bestelt, let wel op dat men U geen ander water schenke.

Er bestaat maar één « TOPBRONNEN » water, en deze die zonder U te verwittigen, ander water geven, wanneer gij « TOP » vraagt, stellen zich bloot aan rechtelijke vervolgingen.

— *Verstrooidheid.* — De bekende dichter Emmanuel Hiel was dikwijls verstrooid en beging dan de grootste ongerijmdheden. Op zekeren kouden winteravond schoof hij zijn stoel dicht bij den haard en begon rustig te lezen. Spoedig voelde hij de geweldige warmte welke het vuur in den haard verspreidde, doch de hitte werd weldra ondragelijk.

Hiel kreeg het te benauwd ; hij riep zijn knecht, doch deze liet zich bijzonder lang wachten, waarop de dichter, die onderwijl half gebraden

---

HET GEHEIMZINNIG HUIS

(6e VERVOLG).

De meisjes hoorden deze mededeeling zwijgend aan, zonder den jongen man aan te kijken. Voor het eerst rees in beiden een vaag vermoeden, of de secretaris wellicht zijne eigene redenen hebben kon om de ontmoeting tusschen de tante en de nichtjes te vertragen. Maar natuurlijk konden zij daarvan niets laten blijken, te minder nog omdat M. Rennie op mouteren toon het gesprek gaande hield en met bijzondere belangstelling vroeg hoe zij den voormiddag wilden doorbrengen : of zij een zeebad wilde nemen, of een rijtoertje maken naar het naburige stadje Eanswith.

Betty antwoordde voor beiden.

— Er is een kampement hier in de buurt, niet waar ? zegde zij. Ik had wel lust er eens heen te wandelen, als het niet te ver is.

Hoewel zij haar best deed dit heel onverschillig te zeggen, voelde zij toch bij deze woorden de scherpe oogen van hare zuster eensklaps op zich gericht. Zij voelde ook dat zij kleurde, en toen werd zij boos, omdat ook de secretaris haar aanzag alsof hij achter hare keus van wandeling een bijzondere reden vermoedde.

— Er is een kamp te Shore Hill, zegde hij, ietwat stug. Maar het is een steile klim, en ik geloof niet dat ge bij deze hitte veel plezier van die wandeling zult hebben. Als ge wachten wilt tot in den namiddag, dan zal ik de dogcart laten inspannen en zelf er met u heen rijden.

Betty sloeg haastig af, en Ursula haar aankijkend, zegde :

— Betty houdt niet veel van soldaten. Niet waar, Betty ?

Zij had zelf spijt van deze woorden, toen zij hare zuster eerst bleek en dan rood zag worden. De secretaris was bleek geworden, meer om eene andere reden.

— Ik raad u, zegde hij, aan uwe tante nooit eene voorliefde in die richting te laten blijken. Zooals ge reeds weet, zit zij stijf van vooroordeelen ; en een van de meest ingewortelde daarvan is een hevige afkeer van al wat militair is. Eene uniform is voor haar als een stier een roode lap. Spreek dus, als ik u raden mag, in hare tegenwordigheid nooit met ingenomenheid over het kamp of over soldaten.

Betty beet zich op de lippen en trachtte onverschilligheid te veinzen ; maar dat gelukte haar niet best. Zij voelde dat zij zich reeds te veel had blootbegeven. Toen na het ontbijt de secretaris naar boven ging om zijne brieven te schrijven, zagen de beide zusters elkaar eens bedremmend aan. Daarop begon Betty :

— Waarom moest ge tegen Rennie zeggen dat ik veel van soldaten hield, alsof ik een keukenmeid was ?

— Nu iemand kan wel veel van soldaten houden — of van één soldaat — zonder daarom een keukenmeid te zijn.... Maar laten wij daar niet over kibbelen. Als gij er zin in hebt, dan wandelen wij naar 't kamp.

— Dank u ! Ge kunt gaan, als ge wilt. Maar nu ik weet dat tante Johanna zoo'n antipathie tegen het leger heeft, zal ik natuurlijk hare wenschen eerbiedigen.

Ursula keek peinzend.

— Ik wilde met eens weten of het hare wenschen zijn — of die van iemand anders ! zegde zij.

— Och, die arme meneer Rennie ! spotte Betty. Denkt ge soms dat hij ons er niet heen wil laten gaan ?

Ursula antwoordde hierop niets, maar ging in den tuin en zag onder de bedekking der hooge boomen herhaaldelijk naar de vensters van miss Evering's kamers. Zij was benieuwd of ook hare tante bezig was haar heimelijk te bespieden, evenals zij zelf nu hare tante. Het éénige wat zij opmerkte, was, dat achter de jaloezieën iemand zich langzaam bewoog ; en straks zag zij eene vrouwenhand de groene latjes openen, als om beter er doorheen te kunnen gluren.

Ursula draaide terstond haar hoofd om. Misschien, dacht zij, wilde de exentrieke oude dame eerst eens hare nichtjes observeeren, alvorens met haar persoonlijk kennis te maken ; en misschien had zij besloten, indien het uiterlijk van de meisjes haar niet beviel, haar weder te laten vertrekken zonder zich aan haar te hebben vertoond.

Onder die bedrijven was de secretaris weer beneden gekomen, en in antwoord op Betty's vraag, of zij nu hare tante mocht gaan zien, gaf hij ten antwoord, dat miss Evering zeer verstoord op hem was, omdat hij de meisjes niet terstond bij hare aankomst bij haar had gebracht, en dat zij nu, dwaashoofdig als een bedorven kind gedreigd had hare nichten héél niet te willen zien.

Betty ergerde zich over deze ongehoorde grilligheid.

—Wij wilden niets liever, dan haar gisteren zien, zegde zij scherp — en als gij, mijnheer Rennie, de fout hebt begaan, dan is het onrechtvaardig dat wij er voor gestraft zouden worden. Ik ga Ursula opzoeken en haar vragen of zij ook niet beter vindt dat wij ineens naar Londen terugkeeren. Ik verkies niet op die manier met mij te laten sollen, zelfs niet door eene tante.

De jonge man stond voor het vertoornde meisje, leunde tegen den rug van een stoel, doodsbleek van ontroering. Blijbaar trok hij zich den loop van zaken ten zeerste aan, zoodat Betty medelijden met hem kreeg en reeds berouw had van hare scherpe woorden. Hij had toch zeker wel een lastig zeilschip aan die ziekelijke oude vrouw.

— Natuurlijk, als ge vertrekken wilt, zegde hij heesch, na een oogenblik zwijgens, dan kan ik er niets tegen doen. Ik geef toe dat ge volkomen in uw recht zijt en dat uwe ergernis verklaarbaar is. Maar even zeker is het, dat als ge nu heengaat, ik het zal moeten bezuren. Want zoodra ge er niet meer zijt, zal uwe tante u terug willen hebben — en dan zal zij hare woede koelen aan mij.

— Waarom ? vroeg Betty,

— Waarom ? antwoordde de jonge man met plotseling vuur. Omdat ik 't was, die, toen ik vernam dat zij al haar geld aan gestichten wilde nalaten, haar gesmeekt heb om toch geen testament te maken voor zij hare naaste verwanten had leeren kennen. Om dat ik 't was, die haar eindelijk heb overgehaald om u en uwe zuster een plaats aan te bieden onder haar dak !

En de jonge man, met schitterende oogen en gloeiende wangen, legde op zijne woorden nadruk met scherpe kneukeltikken op tafel.

— Is — dat — werkelijk zoo ? stamelde Betty, getroffen en beschaamd. Want in den toon van den jongen man lag iets overtuigends.

— Vraagt het haar zelf ! zegde hij, eensklaps zijne stem latende dalen en nu sprekende met eene heftige, ingehoudene ontroering. Vraag haar wie het was, die uw bezoek geopperd heeft, — en zij zal het u zonder omwegen zeggen. Uit haar eigen mond zult ge de waarheid hooren !

Betty luisterde en overwoog. Het was haar geen aangename gedachte, dat zij hier was door het toedoen van dezen jongen man, en dus niet tengevolge van eene hartelijke opwelling in Miss Evering's eigen gemoed. Maar hoe meer zij de zaak overwoog, des te waarschijnlijker kwam Rennie's verzekering haar voor. Want zoo alleen liet de nukkige houding van hare tante zich verklaren — de zonderlinge weigering der oude vrouw, om hare nichten te ontvangen, alsof geheel de ontmoeting haar eigenlijk slechts was opgedrongen en zij van hare uitnoodiging alreeds berouw had.

— M. Rennie, zegde Betty niet zonder waardigheid, als 't inderdaad door u toedoen is, dat tante ons genoodigd heeft, dan kan ik u enkel zeggen dat wij daarvoor niet ondankbaar zijn. Maar ik vrees dat gij monnikenwerk hebt gedaan ; want het is maar al te duidelijk, dat de hartelijke opwelling, die gij in tante hebt gewekt, geen stand gehouden heeft.

En hiermee wendde zij zich af, zonder hem den tijd tot rebriek te laten, en ging hare zuster opzoeken in den tuin. Om echter in haar praten vrij en geheel onbeluisterd te zijn, gingen de meisjes het hek uit en sloegen een pad in door de velden. Hier eerst vertelde Betty aan Ursula wat er voorgevallen was tusschen haar en den secretaris, en beide werden 't eens over hetgeen haar onder de gegevene omstandigheden te doen stond. Zij moesten verlangen bij hare tante te worden toegelaten, en indien haar dit geweigerd werd, moesten zij op staanden voet naar Londen terugkeeren.

(Wordt voortgezet).